

KDO JE PŘIPRAVEN ODEJÍT Z EU, NENÍ OHROŽEN

- CZ24 News | 20. března 2021

ČESKO: Několik let čas od času se snažím upozornit na skutečnost, že nestačí jen chtít odejít z EU či doufat v její rozpad, že je třeba předem se na takovou situaci též připravit. A naše občany rovněž. Uvítal jsem proto článek známého českého sociologa Petra Hampla z 1.6.2020

<https://www.pokec24.cz/politika/petr-hampl-az-se-eu-rozpadne-jsme-pripraveni-na-novou-situaci/>), který na tuto situaci a na potřebu předem se na ni připravit upozorňuje. Celá záležitost se přitom stává stále více aktuální, a proto se pokusím po čase na tento článek navázat, avšak podívat se na celou záležitost detailněji a krom toho ještě i z jiných úhlů pohledu než autor článku, neboť jde o záležitost značně složitou a komplexní.

Část 1

Důvody nutnosti odchodu ČR z EU

Podívejme se nejprve společně na naši situaci v r. 1989, jakož i v období následujícím, na roli, která nám byla v EU přisouzena, na její praktické důsledky pro náš stát a jeho občany, jakož i na celkovou situaci, v níž se dnešní EU nachází.

1. Výchozí stav

Československá republika patřila po svém založení díky své rozvinuté průmyslové výrobě mezi evropské ekonomické premianty. I přes značné ekonomické škody způsobené spojeneckým bombardováním v závěru 2. světové války (Plzeňské Škodovy závody, ČKD Praha, výrobní podniky v Brně a Ústí n/Lab.), jejichž účel nebyl vojenského, nýbrž ryze ekonomického charakteru, neboť jsme podle výsledků jednání představitelů Spojenců v Jaltě (1943) měli po skončení 2. sv. války nově spadat do sféry vlivu SSSR, obnovilo Československo po válce poměrně rychle svůj průmyslový potenciál. Ten dále rozšiřovalo budováním dalších výrobních podniků, především těžkého průmyslu na Slovensku (výstavba VSŽ Košice, další podniky v Dubnici n/Váh., v Brezně, železáren v Podbrezové, chemičky v Šale a v Bratislavě, jakož i nových provozů v tehdejší SONP (později Poldi) Kladno či Škodě Mladá Boleslav a dále podniků automobilového, motocyklového, chemického, textilního, obuvnického a zpracovatelského průmyslu, a to jak v českých zemích, tak i na Slovensku).

Naší velkou předností byla výroba a export kompletních investičních celků do mnoha zemí světa (cukrovary, cementárny, pivovary, elektrárny, podniky chemického průmyslu, ale též zařízení na čerpání vody a závlahové systémy atd.). Exportovali jsme výrobky československé produkce vlastními silami do více než 120 zemí celého světa.

2. Radikální změny po r. 1989

Po r. 1989 jsme začali likvidovat svůj vlastní průmyslový potenciál. Související kroky probíhaly v rámci ustanovení tzv. washingtonského konsenzu, (neoliberálních pravidel vypracovaných americkým ministerstvem financí ve spolupráci se Světovou bankou a MMF) **pro tzv. „ekonomicky se rozvíjející země“ (vč. ČR), byť jejich hlavním cílem bylo zlikvidovat konkurenci východoevropských (vč. našich) firem pro západní firmy.**

Nejprve jsme zlikvidovali převážnou část výrobních kapacit v hutnictví (Kladno, Vítkovice, Ostrava) **a v dalším těžkém průmyslu vč. průmyslu důlního** s tím, že se soustředíme (stejně jako za 1. republiky na lehký průmysl (jako za Bati).

Zanedlouho jsme však na toto předsevzetí zapomněli a **začali jsme likvidovat i podniky lehkého průmyslu** (obuvnického a textilního průmyslu, sklárny, porcelánky, podniky zpracovatelského průmyslu, příp. jsme je předali do cizích rukou. Do cizích rukou jsme převedli i naše nerostné bohatství a vodu. Připustili jsme špatnou privatizací likvidaci mnohých podniků kvůli podvodným záměrům či neschopnosti privatizátorů. Podtrhli jsme si sami směnný kurs koruny, začali osekávat náš sociální stát.

Pak jsme plnili „přístupové podmínky“ do Evropské unie, jejichž hlavním úkolem bylo zlikvidovat či zásadním způsobem zdecimovat československé zemědělství, z jehož síly měl Západ značné obavy. Takto jsme přestali osívat některé plochy, jinde pěstovat řepku, dostali jsme kvóty na pěstování cukrové řepy, kdy cukrovary ale koupila belgická firma Eastern sugar, nejmodernější cukrovar v Hrochově Týnci zbourala a kvóty na pěstování cukru odvezla do zahraničí. Likvidovali jsme masově stáda hovězího dobytka jeho vývozem do zahraničí, snižovali chovy prasat, drůbeže atd.

Naši občané mnohdy ztratili svoji kvalifikovanou práci a tím i společenské postavení v místě bydliště a byli tak nuceni dojíždět do často vzdálených montoven cizích vlastníků za špatně placenou otrockou prací.

Prodali jsme naše banky za často jen zlomek hodnoty jejich majetkového portfolia, a to jsme je ještě oddlužovali. **Více než polovina naší ekonomiky se dnes nalézá v cizích rukou**, část ekonomiky je v rukou českých soukromých podnikatelů **vlastnický podíl státu na české ekonomice** (a tím i na zdrojích příjmu kromě daní), **je minimální**.

Tragický je propad úrovně našeho školství a připravenosti mnohých mladých lidí pro praktický život a řádné zaměstnání. V tomto oboru budou škody obzvlášť těžko napravitelné.

Z naivity či nezájmu mnoha našich občanů jsme ze sebe zbytečně udělali chudáky, což poznáme zejména nyní, kdy přicházejí horší časy, zatímco zdroje jsme si sami zničili a rezervy nechali rozkrást. **Stále více, leč stále ne dost lidí to již začíná chápat.**

Základní problém přitom spočívá v tom, že:

- **EU je dlouhodobě nástrojem světových globalistů na ovládnutí Evropy, likvidaci členských států, rozmělnění jejich národů, promíchání s migranty a na jejich islamizaci a**
- **naši země v EU byla přisouzena role kolonie, která má pracovat na nadnárodní společnosti, resp. metropoli (převážně Německo).**

3. Současný stav

V rámci nám přidělené role v EU jsou od nás každoročně vyváděny nezdaněné zisky těchto nadnárodních společností, které jsou svým objemem až trojnásobné oproti zisku docilovanému těmito společnostmi v některých jiných, s námi srovnatelných zemích. Tyto zisky z práce našich lidí od nás odcházejí v průběžně rostoucím objemu.

Touto problematikou se dlouhodobě zabývá francouzský ekonom Thomas Piketty, který v případě ČR hodnotil situaci za zúčtovací období r. 2010-2016. Ze zjištěných a ověřených údajů vyplynulo, že naše bilance s EU Příjmy/výdaje za zúčtovací období EU 2010-2016 představovala tato souhrnná čísla:

- **příjmy z EU do ČR (dotace) 563 mld. Kč, zatímco**
- **výdaje (příspěvky do EU a odliv zisku z ČR do zahraničí) Kč 2.252 mld.**

Negativní saldo z naší účasti v EU za toto období tudíž činilo 1.689 mld. Kč, tedy více než 1,6 bil. Kč. Pro lepší představu čtenářů v uvedeném období se jednalo ve výsledku o průměrný odliv vytvořeného našeho HDP ve výši 7,6 % (v průměru více než 241 mld. Kč) ročně. Naše vlády přitom rády poměřují vytvořené HDP k našemu zadlužení, ačkoliv nemají celý HDP následně k dispozici).

V roce 2017 dosáhl rostoucí odliv zisku z ČR do zahraničí již cca 300 mld. Kč, přičemž v letech 2018 a 2019 dále vzrůstal a dosáhl již výše 10 % našeho HDP, přičemž tento odliv zisku měl setrvalou rostoucí tendenci. Z tohoto pohledu byla naše chloubka nízkou zadlužeností oproti HDP v podstatě klamavá. Dost podstatná část HDP nám totiž nezůstává, po jejím odečtení poměr zbytku HDP k našemu zadlužení již zdaleka nevypadá tak optimisticky, jak naše vlády předstíraly. Vlády tak „lžou do kapsy“ jak sobě, tak i našim občanům.

A to nejsou ještě započítány další kanály odčerpávání zisku z ČR, zejména pak:

- odliv zisku z titulu podfakturací do zahraničí, resp. nadfakturací či fiktivních fakturací ze zahraničí do ČR mezi zahraničními mateřskými firmami a jejich dceřinými společnostmi v ČR;
- naše subdodávky do zahraničí za často téměř jen nákladové ceny,
- náš export do zahraničí prostřednictvím zejména německých firem, u nichž pak zůstává většina zisku z práce našich lidí,
- nemluvě o podtrhnutém směnném kurzu koruny (cca 25,50/EUR) oproti paritě její kupní síly (Kč 18,-/EUR), což značně prodražuje naše dovozy a tedy i ceny většiny u nás prodávaného zboží vč. potravin a umožňuje naopak náš vývoz za dumpingové ceny, což netlačí naše výrobce k inovacím výrobků, takže zaostávají. Ve výsledku dostávají čeští výrobci za svůj vývoz méně dolarů či Euro a následně jim to krom toho ještě prodražuje dovozy nových strojů a zařízení v přepočtu do Kč).

Zůstaňme ale „jen“ u kalkulace prováděné Thomasem Pikettym v jeho aktualizované podobě. Vzhledem k tomu, že:

- **HDP** (hrubý domácí produkt) – je celková peněžní hodnota statků a služeb vytvořená za dané období (rok) na určitém území (např. ČR) výrobními faktory umístěnými v domácí ekonomice a to bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem, zatímco
- **HNP** (hrubý národní produkt) – vyjadřuje celkovou peněžní **hodnotu toku zboží a služeb vytvořenou výrobními faktory ve vlastnictví subjektů národní ekonomiky (české)** za dané období. Tento ukazatel je počítán **na národním principu** a započítávají se sem i produkty vyrobené v zahraničí výrobními faktory daného státu, tj. ČR (a odečítají naopak produkty vytvořené výrobními faktory ve vlastnictví cizího státu na území ČR).

Máme-li tedy posuzovat finanční zdroje, které nám zůstávají k užití, musíme u nás vycházet z HNP a nikoliv z HDP. **Naše zadlužení je tedy třeba porovnávat nikoliv s HDP, nýbrž s HNP /hrubým národním produktem/**. Zjednodušeně řečeno, rozdíl mezi HDP a HNP představuje každoroční odliv zisku z ČR do zahraničí/. A jestliže již dosáhl 10 % vytvořeného HDP, měli bychom srovnávat v našich podmínkách naše závazky pouze vůči 90% HDP. Těch 10 % odvádíme jako správná kolonie do metropole. Tou je převážně Německo.

Tato praxe však neplatí třeba právě pro Německo, které mělo dle dostupných údajů za r. 2017 naopak vyšší HNP než HDP o 17 %, přičemž tento rozdíl tvořil příliv zisku z jeho východoevropských kolonií, ČR nevyjímaje.

Namísto řešení tohoto problému zavedením:

- nostrifikačního zákona (zisky se zdaňují tam, kde se vytvářejí a nikoliv tam, kde má firma své oficiální sídlo, což se týká i českých firem se zřízenými sídly v daňových rájích, jež tento problém ještě prohlubují);

- sektorových daní a příp. i
- strukturovaných pásmových daní podle výše docilovaného zisku jednotlivými subjekty),

raději jsme vypustili položku HNP z běžně prezentovaných ročních výsledků státního rozpočtu (dle pravidla: není údaj, není problém).

Chceme-li se tedy opět postavit na vlastní nohy, podmínkou pro nás nezbytně nutnou je opuštění EU ať již naším vystoupením či z důvodu rozpadu EU. O tom píše i P. Hampl ve svém článku. **Tedy přestat pracovat na jiné a začít opět pracovat na sebe.** Místo otrocké práce našich lidí v cizích montovnách vrátit se opět k produkci vlastních výrobků s vyšší přidanou hodnotou a k vývozu našich výrobků vlastními silami až do cílové destinace, tedy bez překupníků odčerpávajících náš zisk. **A vytvořit si k tomu i potřebné podmínky.** Pak můžeme vyrovnat úroveň platů a mezd u nás se srovnatelnou úrovní v EU, pak můžeme začít zlepšovat penze našim seniorům, pak můžeme začít obnovovat v ČR sociální stát. Pak můžeme zvýšit financování našeho zdravotnictví atd.

Můžeme se tak lépe ubránit před migrací ze zemí třetího světa, jakož i před hrozbou ztráty našeho pohraničí. To vše lze dosáhnout konkrétními opatřeními, pokud si k nim vytvoříme předpoklady, nikoliv jen prázdnými předvolebními sliby, za nimiž nejsou konkrétní reálná opatření či ani reálný záměr. **Je tedy nezbytně nutné začít konat.**

Autor: Jaroslav Tichý

Zdroj: <http://www.nwoo.org/>